

СВИНЩИНИ В ЗАДНИЯ ДВОР НА ЕВРОПА

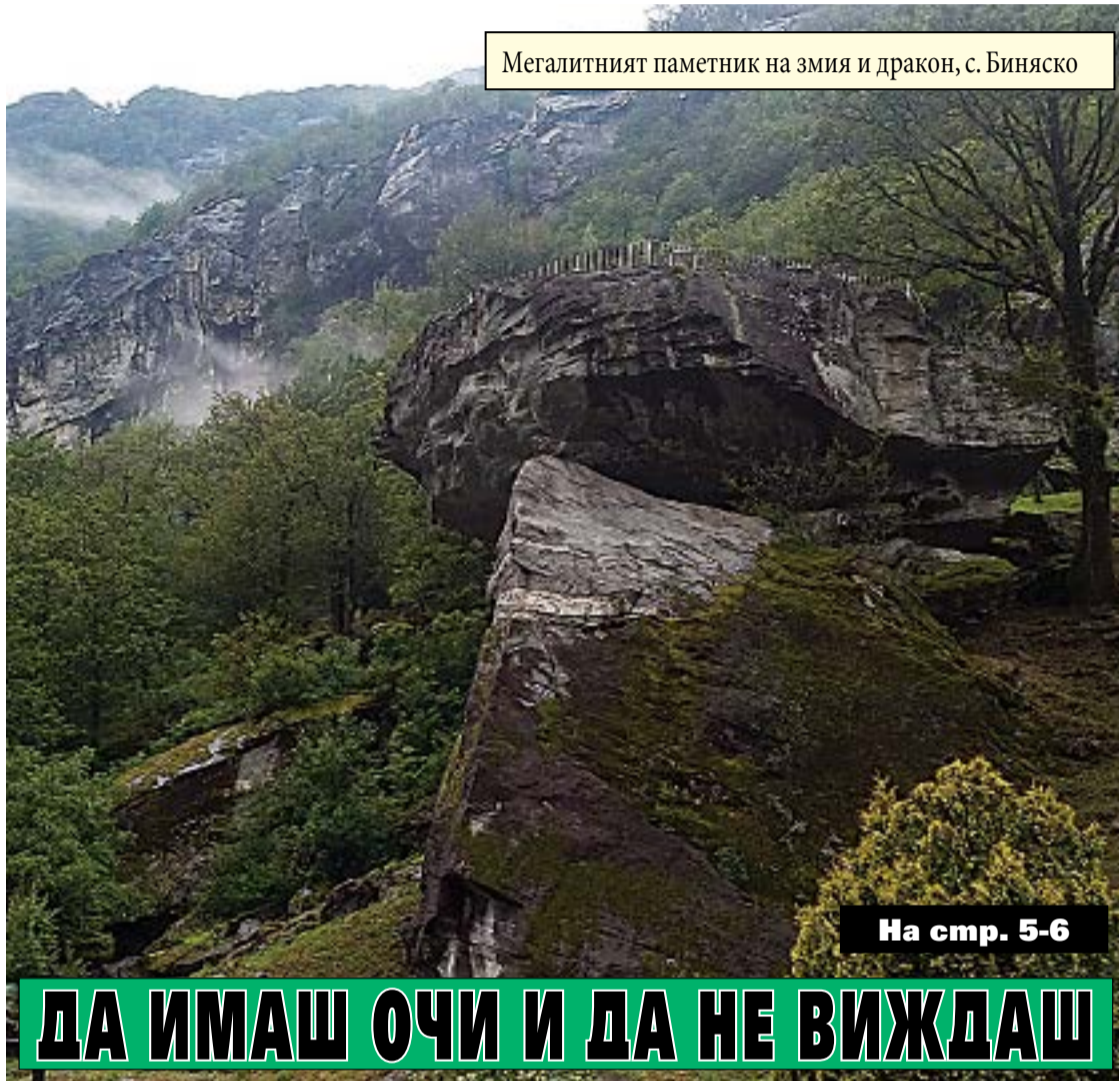
Петко ПЕТКОВ

Последните две години от „най-успешното“ управление, това на Бойко Борисов, с право могат да се нарекат чума̀ви. Миналата година властта избиваше овцете и козичките на стопаните в Странджа, тази година изстребва дивите и питомните прасета по четирите краища на страната. Екзекуцията, наричана за благозвучие евтаназия, започна в областите от Североизтока: Русе, Силистра, Добрич, Разград и Шумен. След това обхвана постепенно цяла Северна България, включително Свищов, Лом, Плевен и Видин. Накрая хаосът се прехвърли в областите Сливен, Ямбол, Пазарджик, Пловдив, Хасково и Родопите.

Когато броят на огнищата на заразата надхвърли 52, а няколко десетки кметове отказаха да изпълнят безумните нареждания на по-горе стоящите власти да избият прасетата, отглеждани в дворовете на дребните стопани, „Премиерът Слънце“ използва от анонимност. Той се появи като градоносен облак на среща с представители на медиите, за да „отговори“ на въпроси относно предприетите от правителството мерки за пресичане на епидемията по свинете и за минимизиране на последиците от кибер атаката срещу НАП. Хакването на информационните масиви на приходната агенция беше квалифицирано от специализираната прокуратура и ГДБОП като „кибер тероризъм“ и „Ай Ти Чернобил“. Макар че ако хакерската ОПГ е искала да търгува с личните данни на българите, нямаше да ги пусне в интернет и да ги предостави на телевизиите и сайта „Биволг“. Единственото логично обяснение на това хакерско хулиганство, е привличането на държавата и нейните агенции като потенциални клиенти на фирмата за кибер сигурност „ТАД Груп“.

На стр. 2

Мегалитният паметник на змия и дракон, с. Биняско

На стр. 5-6

ДА ИМАШ ОЧИ И ДА НЕ ВИЖДАШ

ВЪЗКРЕСЯВАТ ЛИ НАИСТИНА „ДОКТРИНАТА МОНРО“?

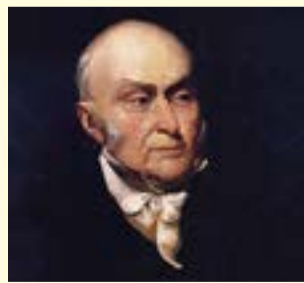
Игва ли краят на несвършващата война в политиката на САЩ?

• КАКВО НОВО ЩЕ ПРЕДЛОЖИ „ИНСТИТУТ „КУИНЗИ“ ЗА ОТГОВОРНА ДЪРЖАВНА ПОЛИТИКА? И ЗАЩО СЕ СЪЗДАВА?

Кой е Джон Куинзи Адамс и какво е неговото верую?

Проф. Нако Стефанов

Джон Куинзи Адамс е шестият президент на САЩ в периода 1825-1829 г. Той е най-големият от синовете на втория президент на САЩ в периода 1797-1801 г. Джон Адамс и първата лейди Абигейл Адамс и е един от добрите професионални дипломати в страната, преди да стане президент.

Подкрепя политиката на петия президент на САЩ Джеймс Монро, чийто принципи, изразени чрез лозунга „Америка за американците“ стават основополагащи за дълго време във външната политика на САЩ.

Принципът, изразяващ политиката на президента Джон Куинзи Адамс е: „Америка, не ще ходи в чужбина в търсене на чудовища, които да унищожи“.

Помирението на вълците

На фона на нарастващото напрежение в международен, стопански, военно-политически и геополитически план, като следствие от политиката на днешния президент на САЩ Доналд Тръмп, в самите Щати протичат интересни и изключително показателни процеси. В случая става дума за създаването на нова платформа за анализи, прогнози и лобиране на политики, т.нар. Институт за отговорна държавна политика „Куинзи“. Институтът смята да от-

вори врати през септември 2019 г. като през есента ще се осъществи церемонията по официалното откриване на този нов мозъчен център.

Институтът носи името на шестия президент на САЩ Джон Куинзи Адамс, твърд последовател на доктрината „Монро“, т.е. - на т.нар. „изолационистка политика“ на САЩ. Напоследък особен интерес предизвика статия в „Бостън Глоуб“, от 30 юни 2019 г., със заглавие „С учудващ обрат Джордж Сорос и Чарлз Кох се обединяват, за да прекратят

политиката на САЩ за „вечна война“. Авторът Стивън Кинзър е старши изследовател в Уотсъновския институт за международни и обществени проблеми, към Университета „Браун“. В статията се цитират думите на този шести президент, който в реч по случай Денят на независимостта на Щатите през 1821 г., изрича следното: „Америка, не ще ходи в чужбина в търсене на чудовища, които да унищожи. Тя желае свободата и независимостта за всички.“

На стр. 3

Този рядък, "хибриден" дракон или змей, ми напомня запазената в провансалските легенди образ на "тараск" - чудовище, опустошавало в древността бреговете на Рона, от чието название произлиза името на френския град Тараскон. Над двойния мегалитен паметник на змия и дракон, скалните отломъци по склона също да част от забравен от хилядолетия праисторически комплекс. Груби, но разпознаваеми са формите на жаба и костенурка. Тъкмо скалният къс, който в единия си край скулптурно е оформен като глава на костенурка, подаваща се от корубата, от другия представя образа на Великата Майка змия в цялото й могъщество и ужас, който тя внушава - с няколко удара на длетото, в схематичния, но извънредно експресивен стил, характерен за паметниците от най-дълбоката древност, са предадени косите очи, малкият нос и широката уста на вещица над късата брадичка. По-надолу върху торса за загатнати гърдите и ясно е изтъкнат женският пол между плътните бедра, отчасти закрити от покрива на средновековната постройка, използвала мегалита като задна стена.

В светлината на тези открития можем ясно да разглеждаме названията на селата Каверньо, Биняско и Ма-

джа (реката и едноименното централно селище в долината). Каверньо (Caveragno) е съставено от понятията са (къща) и vergno (верени-змей, дракон) и означава буквално "къщата на змея", откъдето и произхожда словото "каверна" - кухня, пещера. Биняско (Bignasco) произлиза от келтската дума "big" (голям), която според мен е транскрипция на нашето българско понятие "бог". Словото "big" описва превъзходно размерите и мощта на дракона, хтоничен бог. А Маджа е тя, Магурата, могъщата, обладателката на свръхчовешко знание, което хората са наричали "магия" - или просто Майката. Комплексът е светилище на хтонични божества, почитани някога в тези земи, а после забравени и отгледили се в подземното си царство, откъдето може би продължават да управляват човешкия род.

Мегалитното светилище

Милена ВЪРБАНОВА

Река Маджа с общ изглед от мегалитния комплекс Биняско

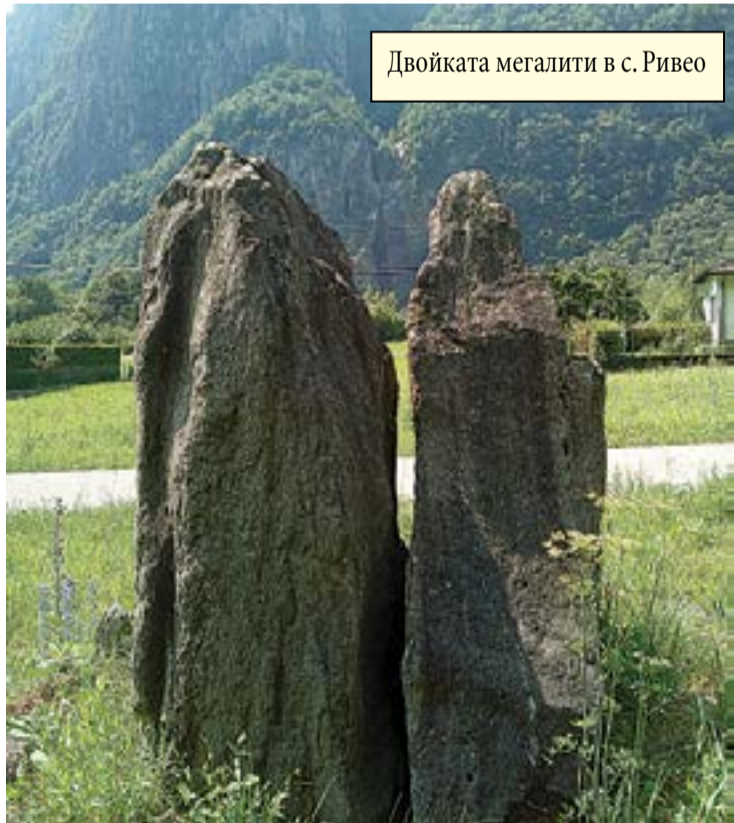
ДА ИМАШ ОЧИ И ДА НЕ ВИЖДАШ

Водопадът в Биняско с езерцето

със сигурност е свързано в единен култов комплекс с друг забележителен местен феномен - осемдесетметровия водопад край Биняско, който се намира на отсрещния склон, точно срещу скалните монументи. Улеят, през който пада водата, е идеално изрязан като лира, а преди да стигне до него, буйният високопланински поток минава през сложна скална система, оформена като "утроба". Заснех изгрева на слънцето в Биняско - ликовищата му корона се появи точно обрамчена от "лирата" на водопада и първите му лъчи паднаха върху... мегалитния комплекс на змията и дракона, разбира се. Смятам че при натрупването на такива феномени, факти и имена, мога да смятам, че наистина съм разкрила една забравена от хилядолетия тайна.

Но чудесата не свършват дотук. В Ривео, селище по течението на Маджа, разположено след Чевио и Вислето, също попаднах на забележителен

Двойката мегалити в с. Ривео

праисторически паметник - редица от пет камъка, менхири, която включва двойка изправени мегалити с удължена форма, почти допирени един до друг. Когато погледнах през цепнатината меж-

ду тях, като във фокус отсреща съзрях водопада на Ривео, оформен като "утроба" и с улей, напомнящ лира. Валемаджа - Магичната долина - тепърва ще ни изприва пред своите загадки.

ГОЛЯМАТА ЛЪЖА ЗА ЕВРОПА

Откъс от книгата на Филип дьо Вилие „Дръпнах веригата на лъжата и всичко си го дое на мястото“

Продължение от миналия брой

СВЕЩЕНАТА ИСТОРИЯ

Откъс от книгата на Филип дьо Вилие „Дръпнах веригата на лъжата и всичко си го дое на мястото“

Продължение от миналия брой

Според един откъс в Ню Йорк Таймс, през 30-те години Шепърд Стоун се е ангажирал с военното разузнаване и американските психологически операции по време на Втората световна война. По-интересно - станал е дясната ръка на американския върховен комисар в Германия Джон Мак Клой, когото Моне познава от времето на своите приключения на „Уолстрийт“. Като директор на Офиса за връзки с обществеността, именно на него се пада да замисли и ръководи цялата „програма за действие за Европа“, започвайки от 1952 г. Като такъв, именно той е човекът, който третира Европа в интерес на Америка.

Вторият, Мак Джоузеф Бънди, е бил светник по сигурността на президента Кенеди, преди на свой ред по-късно, през 1966 г., да стане президент на фондация „Форд“. Той също е „човек на службите“.

Шепърд и Стоун инструктират Моне да изготви един широко мащабен „биографичен проект“, започвайки с една ретроспективна работа за пренаписване (представяне) на общността история, като „дейността и метода на Жан Моне“. В едно писмо от 20 юни 1960 г., декласифицирано в Лозана, като директор по международните въпроси на фондация „Форд“ Шепърд Стоун натиска Моне да извърши така поръчаната му работа. Той припомня необходимостта от изфабрикуването на този композиционен труд, за да бъде почувстван историческият характер на метода и дейността, извършено в процеса на интеграция на европейските общности. Шепърд нарежда Моне да му осигури списък с имената на личности, които биха могли да извършат това изследване и организацията, отговорна за финансите.

„В светлината на всички разменени кореспонденции, които открих, пише Дьо Вилие, е ясно, че „Мемоари“-те са с американско вдъхновение.

Би трябвало да говорим даже за една „поръчка“. Фондация „Форд“ е тази, която нарежда на Моне да започне работата. После изисква той да й предостави списък на редакторите за „фабрикацията“ и накрая го пита на каква сметка трябва да изпрати финансовите средства. На второто питане - кой плаща „Мемоари“-те на Моне, - отговорът на архивите е: това е Америка! Безпокоителното във фамилярността на тези писма (между Шепърд и Моне, б.р.), подборът на избраните изрази и това, че Моне никак не е шокиран, - напротив, от заплашителния тон на американския отговорен представител на фондация „Форд“, който му говори като работодател на своя наеман работник, той трябва да се подчинява, за да получи „фондовете“, с всички изисквания на неговите заповеди и произнася думи на искрена благодарност за финансиранятия - минали

патрил няколко уводни писма към своите приятели. Така например, той пише за своя приятел Артър Селтър, когото познава много добре от Лондон и, който е бил един от неговите първи учители по мислене: това е един „техно-банков“ човек, мечтаещ за транснационална динамика, която свързва в същите кръгове на влиятелни американските банкери Джон Пизърмонт Морган и Пол М. Варбург, двама стария глобалисти отпреди Писанието. През 1934 г. той публикува „Съединените щати на

Филип дьо Вилиерс в разговор с президента на Франция Емануел Макрон

и бъдещи. Държи се като задължен. Американският приятел на Моне успокоява своя „скъп Жан“: парите ще пристигнат! Със субсидията, която е предложена за Центъра за документация, всичко изглежда наред. И Шепърд, в изблик на доброжелателен хумор, го насърчава да отиде на почивка: „Ти трябва, значи, да отидеш да се катериш напълно уверено в планината“. Следователно, трудът, който е щял да се произведе, е бил поръчан и финансиран от американците.

Но третото питане касае интелектуалното бащинство на редакторите. Кой, значи, оркестрира работите за документите и конфекцията? Аз открих, че Жан Моне само е отворил архивите си и е из-

Европа“ - книга, която възхвалява една технократична методология за интеграция на европейското икономическо и финансово управление“.

Моне следва препоръката на Шепърд Стоун, неговият приятел от фондация „Форд“, който го свързва с професор Дюросел, познат заради тесните си връзки с атлантическите среди. Определен за координатор на работите по написването, Дюросел ще използва рамката на „Центъра за изследване на международните отношения“, основан през 1952 г., който се намира под шапката на „Националната фондация на науките „По“. Големият развитие на тази престижна институция се дължи на финансовата манна на фондация „Форд“, която субсидира

нейните дейности с до 25 милиона франка за пет години, от 1958 до 1963 г. После, започвайки от 1963 г., Институтът за европейски исторически изследвания, създаден от Жан Моне и Хенри Лийбен в Лозана ще поеме щафетата: отново, благодарение на субсидиите на фондация „Форд“, Жан Моне ще се довери на Жан-Батист Дюросел да събере своя екип от историци за тази анкеторска работа относно собствения му живот. Така че „Мемоари“-те на Моне са резултат на колективна работа за историческа реконструкция. Така се ражда „автобиографията“, написана „извън своя автор“. Моне, който и без това пише малко, не проявява никакъв интерес към своите „Мемоари“. Фактически Франсоа Фонтен, роден писател, е този, който съмнява да приспособи големия си талант към тази необикновена биография. Мемоарите на Жан Моне са една лабораторна реконструкция, една ревизия на живота му, извършена от хора, които дори не го познават. Това е труд, чужд на

12-те звезди на новия култ. По такъв начин производството на Мита, който вътква в мечтите всичките бъдещи церемонии, чак до Дните на Европа в училищата, отговаря на необходимостта от едно магическо оправдание, което през 1976 г., в Жискардова Европа, цели да даде на институциите в Брюксел „рождена дата“ и един „баща основател“. Не Моне е инициаторът, американците са тези, които го тласкат към фабрикуването на неговите „Мемоари“. За Моне това не е неотложна необходимост, - то е такава за американците. Предприятието носи две предизвикателства. Става въпрос да се ушие една чисто техническа амалгама, един „лул“, както казват американците, и да се преоблече тя в един общирен „исторически цивилизационен проект“. Идеята е Европа да се представи технически и процедурно като възникването на един нов континент, като едно прераждане. „Мемоари“-те пренаписват историята, както всички системи за пропаганда. Трябва да се каже, че Европа се е родила заедно с „европейската конструкция“. И, че „преди Моне“ е имало само безпокойство и непоследователност. Този силен и ярък образ въвежда един вид детерминизъм: „интегрирана Европа“ ще върви в посоката на Историята“.

В раздела „Бавната отрова“ авторът разказва как на 10 август 1952 г., по време на някакъв конкурс за шапки, тоалети и фотографии, провеждащ се в почетната зала на градския хотел в Люксембург, пред огромния портрет на великата княгиня Шарлот Люксембургска, Моне показва първия „европейски пропуск“, позволяващ безвизово пътуване от Люксембург до Германия. С престомерно треперещ глас, той приветства този „кръщен за Европа момент“, след което моли един от своите помощници да му донесе френският дипломатически паспорт и казва: „Можем да го изорим. От сега нататък аз съм европеец!“ „Аутографето на френския паспорт, пише Дьо Вилие, е труден за обяснение жест. Моне изгаря това, което никога не е обожавал: своята родна земя, древните жилища, старите изби на неговите спомени, древните „води на живота“, които му дават първите опиянения в детството.

На стр. 8

И по този начин той се проектира в „новия свят“: неговата „Европа“ ще бъде една оригинална фигура, една неподозирана „конструкция“, която ще живее в Обществения приключи с древната хроника на атавистичните егоизми, тоест с 15-те века на плътски отечества... На най-последната страница на своите „Мецоари“, той посвещава на цялото човечество признанието за тайните си намерения: „Дали съм направил достатъчно, за да се разбере, че Общественият, която създадохме, не свързва в себе си своя край? Суверенните нации от миналото вече

тята Жан-Батист, Жан-Пиер и Фердинанд, избират второто, тъй като държат да запазят своята фамилна ферма. В последствие баща му напуска Евранж и се преселва в Люксембург, където се оженва за местна девойка. Така майчиният, любимият език на рождения през 1886 г. Робер Шуман, става люксембургският, а не френският. Твърде скоро той усвоява и немския език, езикът на Империята. Владее немски по-добре от френския, дори получава германско бакалавърско звание. Записва се в престижния Хумболтов университет в Берлин. Впрочем, той има и доста роднини германци, с които поддържа оживена кореспонденция. През

зеншафт“. „Така младият мъж следва несъзнателно пътя на германски интелектуалец католик“, пише Филип дьо Вилие. Шуман става последовател на Марк Сангниер, който започва да кръщава Силен в едно демократично християнство. Обръща се към ценностите на универсалното братство, проникнат от идеята, че „демократцията е с евангелска същност, защото има за двигател любовта“.

„През юни 1912 г. ще се роди една „Асоциация за правата на човека според християнските принципи“. Тя воюваше за един универсален католически национализъм. Делегации от всички европейски страни се събират в Лувен. Германската делегация

през Втората световна война, когато германците отново нахлуват в Елзас и Лотарингия, той ще посвеща правителството във Виши, начело с маршал Петен, да не се съпротивлява. Впрочем, в една статия, публикувана във вестник „Ла Лорен“ на 11 ноември 1938 г., той осъжда всякаква форма на превантивна война. Приемлива му изглежда само „отбранителната война“. Трябва да се спаси мирът, който е застрашен. Как? Като се направят „отстъпки“ на Германия. Шуман е французин по национална принадлежност и поданство, но не е такъв вътрешно, както селяните от Сейл. Той се чувства у дома си в цялото лотарингско прос-

ГОЛЯМАТА ЛЪЖА ЗА ЕВРОПА

не са рамката, където могат да се решават проблемите на настоящето. И самата Общност е само етап към формите на организация на утрешния свят“. Тост, Европа не е цел, а спирка към Глобалността. И има да се измени дългия път, за да се влезе в този нечуван порайък на едно технически организирано и обединено човечество. Програмата - тялото на замисъла, е вече тук, в тези няколко реда: постепенно заличаване на националните държави, които принадлежат на старите форми на мислене; предвиждане поваята на един универсален град, който един ден ще обедини човешкия род върху принципите на ООН за свободно движение и смесване на населениата в планетарен мащаб. Целта се състои в това да се подготви поваята на едно „световно правителство, да се избавим от старите атрибути на суверенитета, следователно от демокрацията и на родите“. Моне е бизнесмен, той не вярва на автономията на политиката. Той повтаря афоризма на своя приятел Валтер Холщайн, немският преговарящ по договорите: „Дори природата на света, който идва, налага предфиниране на това, което обикновено разбираме словесно като „политика“ и „икономика“, и пределимитиране, дори премахане на семантичната разлика между двете“.

Робер Шуман

ция беше водена от един млад адвокат – Робер Шуман“, продължава Дьо Вилие. Скоро той щеше да бъде избран за втори секретар на местния комитет на „Католикентаг“ в Мец. Тук среща германски личности с голям потенциал, с които ще завърже трайни приятелства. Сприятелява се с един млад юрист католик, Хайнрих Брюнинг, бъдещият германски канцлер. Един от биографите на Бащата основател, който се учудва на посочването на Робер Шуман за водач на германската делегация на срещата в Ловен, подхваля любопитна фраза: „Едно от причините, и не единствената, за неговото завръщане в края на август 1940 г. в Мец, анексиран фактически от нацисткия Райх, беше унищожаването на неговата компрометираща кореспонденция“.

Жан Моне

По това време Робер вижда често чичо си Фердинанд в Страсбург. Последният е избран през 1912 г. в ландтага на Елзас и Лотарингия. Според архивите на германската администрация, която наблюдаваше поведението на всички избрани, тя не е изпитвала недоверие към Фердинанд Шуман: „Това е човек, абсолютно лоялен и отстъпчив (conciliant)“.

Робер ще прекара цялото си детство и младостта си на кон, по границите, сред триъгълника „Люксембург-Мец-Страсбург“. Със своите семейни връзки той гледал към България. Швейцария също го интересувала. Католическата му преданост го водела до Рим, майката на църквите. За разлика от своите лотарингски другари, той не культивирал реваншистки дух. Не вярвал в идеята за справедливата война.

„Но, это я голямата проверка от 2 август 1914 г., продължава авторът. Приятелите

транство, в Лотарингия, Елзас, Белгия и страните край Рейн. Национализъмът, чийто смъртоносни рискове той е измержел, му е чужд. На 21 март 1940 г. е посвещението за католика от Мозел. Той, който, воден от своя транскраничен temperament, толкова се е ангажирал с проблема за бежанците сред дивацината на войната, се добива с министерски пост: назначен е за помощник-държавен секретар за бежанците в период на голямо безпокойство. Дошъл е част на избора. Шуман декларира, че „войната не ще може да бъде продължена, и, че правителството не трябва да изоставя националната почва. То трябва да сложи оръжие“.

лед оставката на Пол Рейно, вечерта на 16 юни 1940 г. президентът Лебрюн ще поиска от маршал Петен, вицепрезидент на Съвета и водач на привържениците на примирението, да формира ново министерство с цел да преговаря с Германия. Петен ще приеме незабавно и ще извади от джоба си списък на министрите. Сред тях се намират двама подсекретари на държавата, прикрепени отново към председателството на Съвета: Робер Шуман, който ще запази своите прерогативи „за бежанците“, и Рафаел Алиберт, който става един от главните съветници на Маршала през тези решителни седмици. Примирението с Германия е подписано на 22 юни и влиза в сила на 25 юни. Поради липсата на място и невъзможността да намери зала, за да свика Националното събрание, правителството решава да напусне Клермон, за да отиде във Виши.

Продължава в следващия брой

Другият „Баща основател“ на „европейската конструкция“ е Робер Шуман.

Неговият род произхожда от Лотарингия, анексирана от Германия след Френско пруската война от 1871-1872 г. Изправени пред избора на френско или германско гражданство, неговите предци, бра-

ИСТИНАТА ЗА ВЪЗРОДИТЕЛНИЯ ПРОЦЕС

Продължение от миналия брой

Костадин ЧАКЪРОВ

Разпадането и унищожаването на СССР като държава дойде именно по националистическа линия. Една-единствена причина доведе до този край – Ленин и Сталин премагнаха многовековната и утвърдила се здраво губернска териториална структура на държавата. Именно губернията, начело на която стоеше руски генерал-губернатор, беше оня казан, в който връха и кипяха всички националности и всички видове национализъм. Но нито един от тях не може да вземе връх и да победи, защото нямаше своя автономна структура. Всеки се раждаше, живееше и умираше в границите на многоезичната и многонационална губернска структура. Опитът в една губерния на една национална група да извоюва автономия или суверенитет се потиска еднакво, както от руската държава, така и от многонационалния кошер, който живее в територията на тази губерния.

Изграждането на съветската държава от Ленин и Сталин на вертикален принцип – от автономен край, област, република, със запазването на всички етнически белези – бит, култура, икономика и т.н., доведе до такъв тип обособеност от долу нагоре, при който с всеки изминал ден се засилваха центробежните сили на републиките и останалите автономни образувания на територията на бившия СССР. Постепенно федеративните връзки отслабнаха. При Горбачов се създадоха още по-неясни конфедеративни връзки, тъй като той предложи някаква непонятна „конфедерация“ на КПСС – всяка република да има по право представител в Политбюро – това автоматически доведе до конфедерация по същество, тъй като единствено КПСС по структура и власт бе циментът, който поддържаше единството на многонационалната съветска държава.

Последният удар в гърба на съветската държава нанесе Борис Елцин, който сложи край на преструвките и безотговорните действия на Горбачов. Той поиска да се въведе принципът всяка република „да поеме толкова власт, колкото може да носи“. Това взриви с космическа тектонична сила огромната съветска държава, която представляваше един планетарен куп от автономни републики, гравитиращи на орбита около

приемливия модел за многонационална държава. Основната единица там е федералният щат. Всеки щат има собствена законодателна и изпълнителна власт с ясна субординация с федералната

Ето, в това се състоеше бомбата, която взриви СССР. Ето, това е огромната опасност, държавите трябва да се изградят на граждански, а не на етнически принцип. За нас, тук, в България, поуката е, че безкрайните компромиси в името на „правата и свободите“ на една националност не е най-добрият път. Още повече, че правата са винаги индивидуални, а не колективни!

Изохотът и за нас е просто да напишем конституциите и законите на високоразвитите страни като САЩ, Франция, а и конституциите на съседна Гърция или Турция, в които пълен обем права и задължения получава оenzi гражданин, който спазва върховенството на държавата и закона, разпространява се над цялата територия. Тогава приоритетът става ясен и все-

ние органи преценят, след съответен срок от 5-10 години, че това наистина е възможно, те стават нейни редовни граждани с пълен обем права и отговорности и с изрична декларация за спазване на всички нейни закони.

За Република България това означава, че ние не трябва под натиск и безкрайно да даваме привилегии на малцинствата. Днес тези привилегии се изразяват в самостителен език, образование, телевизия, партия... Но какво ще стане, ако те продължават да искат, например привилегия за заемане на длъжности, привилегия за по-добро парче земя или да им се отстъпят за продължения белеговете български моми. Вярвам че Турция е мъдра сила. Вярвам че ДПС и неговите лидери са мъдър и честни политици. Задавам си въпроса - какво ще стане, ако някой с провокативна цел унищожи джамии или български църкви, които сега мирно съжителстват? Та нали на Балканите посрещнаме новото хилядолетие с верски войни – босненци и сърби, босненци и хървати, хървати и сърби... Живи свидетели сме как се взриви пред очите ни етническият модел в Македония.

Но нека се върнем отново към т.нар. възродителен процес и към динамиката на тогавашните процеси и събития в България.

В началото на 70-те години започна турцизирането на българите, изповядващи мохамеданската вяра. Турските централи подхвърлиха удобната теза – „щом си мюсюлманин, значи си турчин“. Както споменах по-горе, децата от смесените бракове на тюркоезичното население и българи започнаха да се записват с арабско-турски имена, което откъсна духовно от българската общност цели райони от Смолянския и Хасковския край. Заедно с това Анкара дадрнеше Тодор Живков с постоянен изменящата се от нея платформа за изселническите спогодби. Официалните представители на Анкара веднъж твърдяха, че у нас повече няма изселнически въпрос, че нямат претенции към населението, останало в България, тъй като то било малобройно, а при изостряне на международната обстановка изведнъж започваха да говорят, че в БГ живеят 600 000 – 1 милион – до 2 милиона души турци!...

На стр. 10

ката природа – да се преодолят национализъмът и верската принадлежност.

Очевидно Владимир Путин разбира това, тъй като, както наблюдаваме, хвърля огромни сили, за да укрепи вертикалните връзки на Руската федерация – на държавата с нейните съставни части. Иначе трябва да очакваме разпадане на връзките вътре, в самата Русия, до нейните първоначални части от преди 10 века – до Новгородското княжество, Киевската Рус, Московското княжество. Въпреки че отстъпи граници от Алантика до Владивосток, Русия все още плаши своите географски размери и геополитически възможности.

По своята структура САЩ пълтено се доближават до най-

власт. Във всеки щат живеят националности от цял свят, но никога от тях не може да постави „национален въпрос“, защото веднага ще се сблъска с национални интерес на другите национални групи в щата. Нека си представим за момент хипотезата, че се ликвидират щатите и се създадат автономни републики по национален белег и принадлежност, изградени от отделната територия до федералния връх – испаноезични, славяноезични, многомилионното население от африкански потомци и т.н. Само за 5 години американската държава ще се разпадне от федерация към конфедерация, а оттам – до отделни държави. Затова законодателството в САЩ не борави с понятието „националност“, а с понятието „гражданин“.

Историческият извод е, че и тук комунистическата партия си бе поставила задача непосилна и чужда на човеш-

ДЕМОКРАЦИЯ ИЛИ ДЕМАГОГСКА ОЛИГАРХИЯ

Така е озаглавил новата си книга проф. Митрю Янков - доктор на философските науки.

Преди две години проф. Митрю Янков издаде книгата „Българският преход от социализъм към капитализъм“. Сега авторът ни изненада с новия си научен труд. Той е отговор на въпроса, който все по-голяма част от българския народ си задава: „След 10-ти ноември 1989 г. по-добре ли живеем?“

Авторът прави безпощадна дисекция на съвременното олигархическо общество. Посочва изхода.

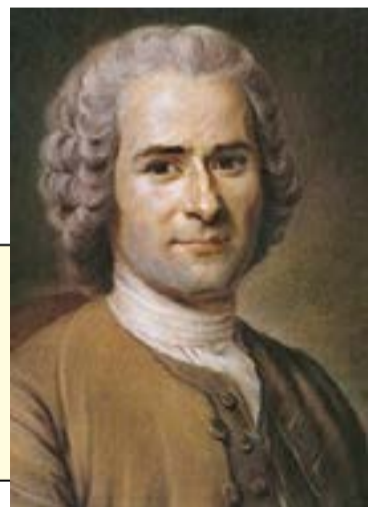
Георги ЗАХАРИЕВ

Ще се спра на някои от актуалните проблеми на съвременната действителност у нас, които проф. Янков осветлява. Ще се опитам да разшифровам анатомията на капиталистическата система, осветена в този фундаментален научен труд. Фрагментно ще щрихирам реперите, на които се опира авторът. Особено ме впечатлиха няколко основополагащи в книгата проблема.

Първият е за развитието на демокрацията от античните времена до наши дни. Той научно проследява, интерпретира и доказва, надграждането на теорията за демокрацията от нейното появяване в древна Гърция до наши дни. В своите изводи и препоръки се опира на класиците на гръцката философска школа – Платон, Аристотел, Протагор и Сократ. Изтъква приноса им към развитието на демокрацията. Заслужава да се отбележи вниманието, което авторът отдава на развитието на демокрацията в епохата на Просвещението. Специално внимание отделя на един от големите мислители на Просвещението – Жан Жак Русо, който стига до съждението, че истинската демокрация е немислима без пълна свобода и равенство. Като търси социално-икономическите предпоставки за свободата и равенството, Русо стига до радикалната позиция, че пречка за истинската свобода, равенство и народовластие е частната собственост. В този смисъл проф. Янков отбелязва, че „Русо се явява непосред-

ствен предшественик на социалистите в техните усилия да обединят политическата със социалната демокрация.“ Въз основа на този анализ проф. Янков посочва и българските грешки по този път: „Вече почти 30 години се наблюдава своеобразна надпревара в тоталното коригиране и имитиране на чужди, главно от САЩ и ЕС, образци на поведение – стигащи до бягство от всичко българско и дори до бясна самоасимиляция.“

Финансовият и промишлен капитал активно подпомага с всякакви средства - политически, идейни и държавно властови - превръщането на демокрацията в олигархия. Новият труд на проф. Янков по същество е критичен анализ на либералната демокрация, превърнала се в демагогска олигархия и причините за нейната поява. Аргументирано, от научни позиции, е направено критично изследване на либералната демокрация и нейните постсоциалистически версии. Показана е демагогската същност на пар-

тийно – политическия плурализъм. Така демокрацията се трансформира в демагогска олигархия, в която са впренати всички средства – икономически, финансови и властови, против социалната държава, против демокрацията на мнозинството, против народовластието. В момента в България, под покровителството на управляващата партия ГЕРБ, във възход е яростния пещерен антикомунизъм. Характерни негови методи в борбата му срещу социализма и социалистическата демокрация са: фалшифи-

кациите на истините за социализма, пренаписване на историята и открита апологетика на капиталистическите отношения.

Заслужава да се отбележи задълбоченото осветляване на принципите на плебисцитната демокрация, като надеждна бариера срещу израждане-

то на демокрацията в демагогска олигархия. Плебисцитната демокрация е предпазен механизъм срещу диктата на елитарното малцинство над мнозинството. Научната заслуга на проф. Янков е, че в своя труд той разработва модела на пряката демокрация при съвременните социално-политически реалности. Подчертано е, че тя не е самоцел на обществото, а средство за постигане на политически цели. Тя е тази, която отразява истинските интереси на мнозинството в обществото, а не на олигархическия елит. В този труд, с пределна яснота, е разшифровано мястото на съвременните информационно пропагандни средства, които са под контрола на едрия фи-

Като търси социално-икономическите предпоставки за свободата и равенството, Русо стига до радикалната позиция, че пречка за истинската свобода, равенство и народовластие е частната собственост. В този смисъл проф. Янков отбелязва, че „Русо се явява непосредствен предшественик на социалистите в техните усилия да обединят политическата със социалната демокрация.“

нансов капитал, богатите прослойки и служат на техните интереси. Използвайки идеологическа манипулация, те участват активно в превръщането на демокрацията в демагогска олигархия. Преди всичко влияят активно за „подмяна на социално-икономическите и социално-политическите идеи и ценности, които изразяват действителните интереси на гражданското общество - заменят ги с идеи и ценности, които отразяват само или главно групово егоистични интереси на богатото малцинство.“ Те насаждат

ПОТОМКА

Няма прародителски портрети,
ни фамилна книга в моя род
и не знам аз техните завети,
техните лица, души, живот.

Елисавета Багряна

Но усещам, в мене бие древна,
скитническа, непокорна кръв.
Тя от сън ме буди нощем гневно,
тя ме води към греха ни пръв.

Може би прабаба тъмноока,
в свилени шалвари и тюрбан,
е избягала в среднощ дълбока
с някой чуждестранен, светъл хан.

Конски тропот може би къртял е
из крайдунавските равнини
и спасил е двама от кинжала
вятърът, следите изравнил.

Затова аз може би обичам
необхватните с око поля,
конски бяг под пляска на бича,
волен глас, по вятъра разлян.

Може би съм грешна и коварна,
може би сред път ще се сломя -
аз съм само щерка твоя варна,
моя кръвна майчице-земя.

в обществото индивидуализъм и егоизъм, сребролюбие и алчност, користолюбие и завист, социална безчувственост и др. За обслужване на тази си манипулативна цел, те фабрикуват измислени факти и лъжи.

Освен към характеристиката, която дава за демокрацията у нас проф. Янков се присъединява и към определението, кое-

ална справедливост. Между социалното равенство и социалната справедливост има близко социално, политическо и психологическо звучене. Те обаче не са тъждествени. Социалната справедливост зависи от социалното равенство. Съгласен съм с автора, че социалното равенство, в неговото социалистическо тълкуване и приложение, се разбира като равна стартова възможност за всеки член на обществото. Това ще рече, че на всеки член на обществото, независимо от имущественото му състояние, се предоставя възможността (според интелекта и физическите му качества), за пълна реализация в житейския му път. Ще обобща, социалното равенство е възможност, според личните качества на индивида, за равен старт в житейската му реализация.

Изводът е че без социално равенство не може да има социална справедливост. За съжаление и при социалистическото израждане проблемът за социалното равенство, в много случаи, беше тълкуван погрешно. В някои случаи не беше разбран правилно и деформиран в социална уравновилка.

На стр. 11

ISSN 1310-8492

